

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3230/2021
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2723/20 од 19.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2723/20 од 19.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2723/20 од 19.05.2021. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 3461/18 од 01.07.2020. године у ставовима првом, другом и усвајајућем делу става четвртог изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац АА из ..., тражио да се обавезе тужена Република Србија – Министарство унутрашњих послова, да тужиоцу исплати на име изостале зараде за период од 01.12.2015. године до 30.11.2018. године износ од 1.811.953,08 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од дана доспећа сваког појединачног месечног износа до коначне исплате, као и да у корист тужиоца Фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати и то, на име доприноса за бруто зараде за ПИО износ од 350.154,36 динара, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање у износу од 128.806,92 динара, доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије у износу од 18.758,16 динара, а на име доприноса за бруто зараду за ПИО у износу од 287.626,68 динара и доприносе за здравствено осигурање 128.806,92 динара, све за период од 01.12.2015. до 30.11.2018. године, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој исплати трошкове поступка у укупном износу од 51.000,00 динара, у року од 15 дана по пријему писаног отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3461/18 од 01.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име изостале зараде за период од 01.12.2015. године до 30.11.2018. године износ од 1.811.953,08 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе накнаде зараде од доспелости сваког појединачног месечног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати и то, на име доприноса из бруто зараде за ПИО, износ од 350.154,36 динара, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање у износу од 128.806,92 динара, доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије у износу од 18.758,16 динара, а на име доприноса за бруто зараду за ПИО у износу од 287.626,68 динара и доприносе за здравствено осигурање 128.806,92 динара, све за период од 01.12.2015. до 30.11.2018. године. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену да у његову корист уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање порезе на зараду у износу од 191.430,36 динара, као недозвољена. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 240.937,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана кад су наступили услови за извршење, па до исплате, све у року од 15 дана од пријема писаног отправака пресуде под претњом принудног извршења, док се у преосталом делу, за период од 01.07.2020. године до дана наступања услова за извршење захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка, одбија као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2723/20 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3461/18 од 01.07.2020. године у ставу првом, другом и у делу става четвртог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана када су наступили услови за извршење, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, имајући у виду различиту судску праксу у истој правној ситуацији израженој у пресудама Врховног касационог суда на које је ревидент указао, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), па је утврдио да је изјављена ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је од стране туженог послодавца у периоду од 01.01.2009. до 31.12.2013. године исплаћивана зарада. На основу налаза судског вештака економске струке утврђена је висина зараде која тужиоцу није исплаћена у периоду потраживања од 01.12.2015. године до 30.11.2018. године, са обрачунатим износом доприноса за обавезно социјално осигурање. Тужилац је радио у косовској полицији од 2004. године до 2008. године, да би по позиву од стране МУП-а Косовска Митровица, по обављању потребних прегледа, у Рашкој потписао решење о заснивању радног односа. Решење није добио из безбедносних разлога. Зараду је примао на руке, а затим преко банке све до маја 2013. године. Решење о престанку радног односа никада није примио. Тужилац је био шеф смене, радио је на прикупљању информација, у обезбеђивању политичара и у јединици против трговине људима. Тужена није донела решење о обустави зараде тужиоцу, нити друго решење којим одлучује о његовом радно-правном статусу, нити је тужилац обавештен о престанку радног односа. Тужилац је тужбом поднетом 14.11.2018. године тражио исплату зараде у спорном периоду. Тужена је у току поступка истакла да је тужба поднета по протеклу преклузивног рока прописаног чланом 195. Закона о раду, јер је зарада по казивању тужиоца престала да му се исплаћује средином 2013. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, да је тужилац засновао радни однос код тужене, а да тужена није донела одлуку о престанку радног односа тужиоца, те да је тужилац у спорном периоду радио, нижестепени судови су применом правила о терету доказивања утврдили да је тужилац у радном односу код тужене, да му тужена није исплатила зараду у спорном периоду, и да тужилац није преклудирани у подношењу тужбе јер се најстарије новчано потраживање односи на јануар 2016. године, које доспева за наплату 01.02.2016. године, док је тужба поднета 14.11.2018. године, и због чега није протекао трогодишњи рок застарелости прописан одредбом члана 196. Закона о раду.

Према оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право, сматрајући да је неоснован приговор застарелости потраживања. Тужена није истакла приговор застарелости потраживања, како то погрешно закључују нижестепени судови, већ је основано истакла да је тужилац преклудирани у подношењу тужбе. Наиме, тужилац је сазнао јуна месеца 2013. године, да је престала исплата зараде, па је то и дан сазнања за повреду права, од када је могао да у року од 90 дана од дана сазнања за повреду права, у смислу члана 195. ст. 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 32/13), односно 60 дана у смислу члана 195. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14), поднесе тужбу за утврђење постојања радноправног односа на неодређено време код тужене, што није учинио (тужба је поднета 14.11.2018. године), због чега нема ни право на накнаду неисплаћене зараде коју је тражио за период од 01.12.2015. године до 30.11.2018. године, као ни право на исплату доприноса. Исплата зараде је последица повреде права тужиоца, за коју је он сазнао у јуну месецу 2013. године (од када је тужена престала да му исплаћује зараду), а тужилац није у прописаном року, који је преклузивне природе, поднео тужбу за заштиту права чиме је изгубио и право на исплату тражене зараде. Због свега наведеног Врховни касациони

суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужена је успела у спору, трошкове целог поступка је опредељено тражила и пошто је у спору успела, тужилац је дужан да јој, у смислу чланова 153, 154. и 158. Закона о парничном поступку, накнади тражене трошкове поступка, и то за састав одговора на тужбу 6.000,00 динара, и за састав жалбе и ревизије по 22.500,00 динара, што чини износ од 51.000,00 динара.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу трећем изреке, на основу члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић